

Harmen van Straaten

Fien komt dat zien!

Leopold / Amsterdam

Eerste druk 2016

Tekst © 2007 en 2008 Harmen van Straaten

Illustraties © 2016 Harmen van Straaten

Omslagontwerp: Nanja Toebak

Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl

De verhalen in deze uitgave zijn eerder verschenen onder de titel *Lang leve Fien!*, een bundeling van de titels *Op en top Fien!* en *Fien in de hoofdrol*, uitgegeven door uitgeverij Pimento

ISBN 978 90 258 7063 8 / NUR 282

Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier met het FSC®-keurmerk.
Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

Inhoud

Oost west, thuis best	7
De weg kwijt	17
Altijd prijs	25
Schilderijen zonder hoofd	34
Flamingodansen	41
Palmpasen	49
Samen is veel leuker	56
Vervelen, friet en moorkoppen	64
Trouwkoetsen	70
Lang leve Juliano	78
De duivenrace	87
Man gezocht	96
Een geluk bij een ongeluk	105
In de hoofdrol	115

Oost west, thuis best

Fien zit op het hekje tegenover de tijdschriftenwinkel. Het is woensdagmiddag. Ze verveelt zich.

Ze springt van het hek en schopt tegen een steentje.

Langzaam loopt ze in de richting van de Transvaalstraat. Daar woont ze met haar vader, moeder en broer Bert. Haar moeder werkt bij de Jumbo. Eerst was ze vakkenvuller, maar nu is ze chef van de zuivel. Ze heeft het altijd koud. Dat komt door de koeling. Papa wrijft altijd haar handen warm als ze thuiskomt.

Eerst had papa geen baan, maar nu is hij buschauffeur.

Misschien gaan ze dit jaar op vakantie, heeft mama gezegd. Wie weet kan dat er weer van af.

‘Kan er ook een auto met afstandsbediening van af?’ vroeg Fien toen.

Haar vriend Sjoerd heeft er een gekregen voor zijn verjaardag. Bert heeft er ook een, maar daar mag zij niet aan komen. Eerst wilde ze een Juwelen Barbie, zoals die van Peggy. Maar die hoeft ze nu niet meer. Van de Juwelen Barbie kun je alleen maar de benen buigen. Zo’n auto met afstandsbediening kan veel meer.

Fien is al bijna bij de Transvaalstraat als ze Peggy ziet lopen met haar moeder. Peggy houdt een mand in haar armen.

Fien rent naar haar toe. ‘Wat zit er in die mand?’ vraagt ze.

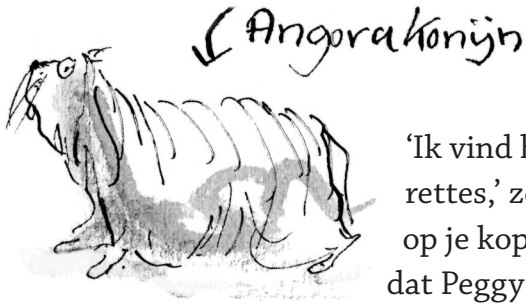
‘Zeg ik lekker niet,’ zegt Peggy.

Maar Fien ziet al dat er een groot wit konijn in zit.

De moeder van Peggy trekt aan haar sigaret. ‘Misschien kun je even doorlopen,’ zegt ze tegen Fien. ‘We hebben haast, we gaan naar de dierenshow. Die is al weken uitverkocht, geen kaartje meer voor te krijgen,’ zegt ze er snel achteraan.

Fien staart naar het konijn. Het heeft lange witte haren.

‘Het is een angorakonijn,’ zegt Peggy, ‘heel erg zeldzaam.’

‘Ik vind het net de muts van de majorettes,’ zegt Fien. ‘Misschien kun je hem op je kop zetten.’ Papa heeft gezegd dat Peggy’s witte muts op een opgezette poedel lijkt.

De moeder van Peggy verslikt zich in de sigarettenrook. Ze loopt rood aan. Dan trekt ze Peggy met zich mee.

Peggy tikt met haar vinger tegen haar voorhoofd.

Fien krabt aan haar rug. Net alsof ze jeuk heeft. ‘Volgens mij heeft jouw konijn hoofdluis,’ roept ze Peggy na.

Fien loopt verder de Transvaalstraat in. Misschien is Sjoerd thuis.

Ze belt aan en Sjoerd doet open.

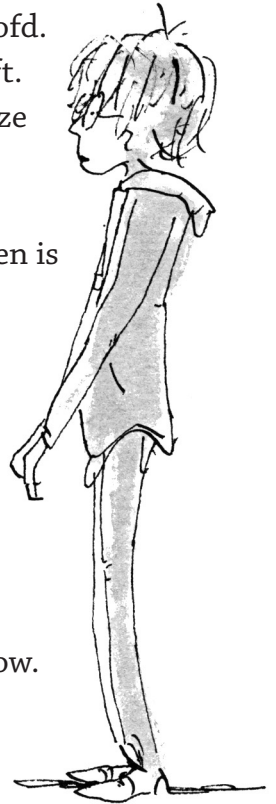
‘Hoi,’ zegt hij.

‘Hoi,’ zegt Fien. ‘Zullen we wat gaan doen?’

‘Wat dan?’

‘Naar het piratenschip achter de school met het grote monster.’

‘Ik heb vandaag niet zo’n zin in piraten,’ zegt Sjoerd snel. ‘Mijn moeder gaat naar de dierenshow.’

Ze moet er een stukje over schrijven voor de krant.'

'Mag ik mee?'

'Ik zal het even vragen.' Sjoerd rent naar boven.

Even later komt hij terug. 'Het mag.'

'Peggy is er ook met haar gore konijn,' zegt Fien.

Sjoerd houdt zijn neus dicht. 'Dan wint ze vast geen prijs. Wie geeft er nu een prijs aan een stinkkonijn?'

Fien denkt na. 'Ik moet heel even naar huis, ik ben zo terug.'

Nog geen tien minuten later komt ze hijgend teruggerend.

'Wat moest je nou doen?' vraagt Sjoerd.

'Sst,' zegt Fien. Ze houdt haar armen voorzichtig om een voorwerp onder haar jas.

'Wat heb je daaronder?'

Fien doet haar jas van boven een beetje open.

Sjoerd ziet een plastic zakje met water en een goudvis. 'Wat moet je daar nou mee?'

'Meedoen met de dierenshow.'

De moeder van Sjoerd komt ook de trap af.

'Niks zeggen,' fluistert Fien.

Met zijn drieën lopen ze naar de bus.

Ze staan voor de ingang van Astoria Cultureel Centrum. Er staat een lange rij mensen te wachten.

‘Gelukkig dat we mogen doorlopen,’ zegt de moeder van Sjoerd. ‘De pers hoeft niet te wachten.’

Dan ziet Fien Peggy en haar moeder. Ze zwaait. ‘Wij hoeven niet te wachten. Wij zijn van de pers!’ roept ze naar Peggy.

Opeens voelt ze iets naar beneden glijden en voor ze het weet valt de zak met water en de goudvis met een klap op de grond. Het zakje is opengebarsten en de goudvis spartelt op de grond.

Sjoerd probeert hem te pakken, maar de goudvis glibbert tussen zijn vingers door.

‘Hebbes,’ zegt Fien als ze hem eindelijk te pakken heeft.

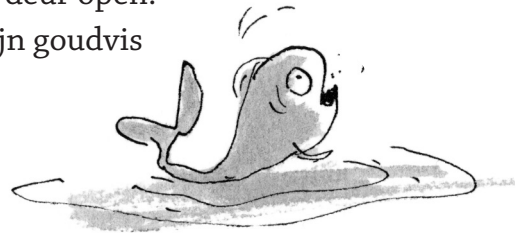
Ze rent naar de deur. ‘Alarm!’ roept ze. ‘Alarm!’

De portier wil haar niet binnenlaten. ‘Eerst je kaart laten zien.’

De moeder van Sjoerd is nu ook bij de ingang. Ze laat haar perskaart zien.

De portier doet met tegenzin de deur open.

Fien rent naar binnen. ‘Help, mijn goudvis verzuipt op het droge!’

De moeder van Sjoerd rent vooruit. Ze wijst naar de wc's.

Daar zit een mevrouw achter een tafeltje.

'Hebt u een bekertje voor mijn goudvis?' vraagt Fien met trillende stem.

Ze voelt het visje al bijna niet meer bewegen.

De mevrouw haalt de bloemen uit een glazen vaasje.

Fien laat haar vis erin glijden.

Sjoerd, Fien, de moeder van Sjoerd en de wc-mevrouw kijken naar de vaas. De vis doet niet veel. Hij ligt nog net niet op zijn rug.

'Voor een goudvis ziet hij een beetje bleekjes,' zegt de wc-mevrouw.

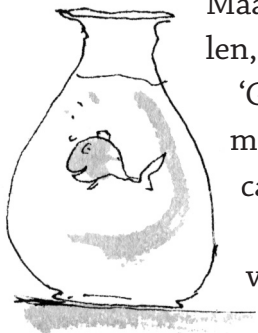
Dat komt van iets anders, wil Fien zeggen.

Toen ze een keer de kom wilde schoonmaken, had ze er per ongeluk warm water in gedaan. Sindsdien heeft het visje nooit meer zijn oranje kleur teruggekregen.

Maar dat kan ze nu maar beter niet vertellen, denkt ze.

'Ga eens bij die vaas staan,' zegt Sjoerds moeder tegen Fien en Sjoerd. Ze pakt een camera uit haar tas.

'Misschien wilt u er ook wel bij staan?' vraagt ze aan de wc-mevrouw.

Die doet gauw wat rode lippenstift op. Ze trekt een raar mondje als de foto wordt gemaakt.

Dat doet mama ook altijd, denkt Fien. Vrouwen trekken vaak rare mondjes als ze op de foto gaan.

Fien doet de mevrouw na. Die kijkt Fien aan.

‘Is er wat?’ vraagt ze.

Fien schudt haar hoofd. ‘Ik trek gewoon mijn foto-mondje.’

‘Je bent me er eentje,’ zegt de wc-mevrouw.

‘Dat vindt mijn mama ook. Zij zegt altijd: Fien telt voor tien.’

‘Ik kan ook een raar mondje doen!’ roept Sjoerd. Hij doet een konijn na.

‘Pas op,’ zegt Fien lachend, ‘zo dadelijk win je het nog van Peggy’s konijn.’

‘Hij zwemt weer!’ roept de wc-mevrouw.

De moeder van Sjoerd kijkt op haar horloge. ‘Mag die vis hier even blijven staan? We moeten snel een rondje lopen. Ik moet nog een stukje schrijven voor de krant. Het is mijn eerste opdracht, weet u.’

De wc-mevrouw knikt.

‘Kan mijn visje nu niet meedoen?’ vraagt Fien.

‘Laat hem maar even tot rust komen,’ zegt Sjoerds

moeder. 'Ik denk dat hij iets anders aan zijn hoofd heeft.'

Fien en Sjoerd lopen achter haar aan.

Overall zijn mensen in de weer. Poedels worden geborsteld, katten gekamd. Er worden zelfs parkietjes met watjes schoongemaakt.

Dan ziet Fien Peggy met haar moeder lopen. Ze tikt Sjoerd tegen zijn arm. 'Kom,' fluistert ze.

Ze sluipen dichterbij.

'Natuurlijk gaan we winnen, dat konijn heeft veel geld gekost,' zegt Peggy's moeder. 'En als mama wil dat je gaat winnen, wat gebeurt er dan?'

'Dan ga ik winnen,' horen ze Peggy zeggen. 'Ik heb haar helemaal vol met haarlak gespoten.'

'Heel goed,' zegt haar moeder weer.

'Dat beest heeft wat gekost, maar daar heb je ook wat voor.'

Ze gaan bij een tafel staan. Daar staat een man in een witte jas.

Fien en Sjoerd gaan ook bij de tafel staan. 'Horen zij bij u?' vraagt de man.

‘O, nee!’ zegt de moeder van Peggy wild gebarend.
Fien doet een konijn na. Sjoerd ook.
‘Gore konijnen stinken!’ roept Fien.
Sjoerd knijpt zijn neus dicht.
‘Nietes!’ roept Peggy. ‘Het is een angorakonijn. Mama heeft er ook truien van. Die zijn heel erg duur.’
‘Dierenbeul!’ roept Sjoerd.
De man houdt zijn neus bij het konijn. ‘Wat hebt u erop gespoten?’
‘Gewoon een beetje haarlak.’
De man geeft het konijn terug. ‘Het spijt me, dat mag niet.’
‘Van wie niet?’
‘Zo zijn de regels hier.’
De moeder van Peggy pakt het konijn aan.
‘Je wordt bedankt,’ zegt Peggy boos tegen Fien.
‘Alsjeblieft,’ zegt Fien.
‘Hebben jullie ook een dier?’ vraagt de man.
‘Mijn visje,’ zegt Fien. ‘Maar die staat nu bij de wc-mevrouw, want de zak met water was geknapt. En laatst had ik hem ook al in warm water gedaan.’
De man probeert zijn lachen in te hou-

den.

‘Mama zegt dat mijn visje kampioen in leven blijven is,’ zegt Fien nog.

‘Jouw mama heeft gelijk,’ zegt de meneer. ‘Ik denk dat jouw visje voortaan beter thuis kan blijven.’

‘Dat denk ik ook,’ zegt Fien. ‘Oost west, thuis best.’